

Vasaros atostogos trunka keturis milijonus šešis šimtus šešiasdešimt penkis tūkstančius šešis šimtus sekundžių. Dvidešimt penkias iš jų ką tik praleidau bandydama gauti šį skaičių. Nežinau, kiek sekundžių praleidau jutube, tačiau tikrai pažiūrėjau du šimtus aštuoniasdešimt penkis filmukus su šlykštukus gaminančiais žmonėmis. Gaila, kad esu šiltuose kraštuose ir negaliu išeiti laukan nusipirkti lėšių skysčio bei skutimosi putų.

Gūglinu „kalinys + savi namai“ ir skaitau to paties likimo nelaimėlių istorijas. Namuose bausmę atliekantys kaliniai su elektronine sekimo apyranke ant kulkšnies. Depresija serganti kūdikio mama, kuri jaučiasi įkalinta namuose ir neprisiverčia išvežti vaiko į lauką. Poetas, trisdešimt metų neišėjęs iš savo buto. Mūsų, įvairiais būdais įkalintų savo pačių namuose, yra daug. Kuriu istorijas apie tai, kodėl esu įkalinta. Gera šiek tiek meluoti, kai tiesa tokio gėdingumo.

Be to, kad spėjau tapti nebloga šlykštukų eksperte, daug laiko praleidau „Blue Lagoon Deluxe“. Visiems nuotraukose pavaizduotiems žmonėms daviau vardus, jaučiuosi beveik taip, lyg juos pažinočiau. Monika ir Eliza iš SPA centro. Dordi su aukšta šefo kepure.

Jonatanas ir Aleksandra registratūroje. Leandra žaidimų kempelyje ir Margarita su skėtukais puoštais gėrimais. Tam prireikė kelių tūkstančių sekundžių. Išgalvoti gerus vardus užtrunka.

Praleidžiu daug laiko skaičiuodama. Beprasmiška aiškintis, kiek stalčiuje guli šakučių. Kiek kelnaičių porų turiu, kiek automobilių iki pietų degalinėje prisi-pila benzino. Kiek nuotraukų paskelbta klasės grupėje.

Matilda skelbia nuotraukas iš kurorto Portugalijoje. Ji jau spėjo smarkiai įdegti ir šypsosi į kamerą, jos plaukus draiko vėjas. Regina dalijasi nuotraukomis iš Paryžiaus, ji stovi priešais Eifelio bokštą ir valgo ledus, o ant jos rankų kabo didžiuliai pirkiniai maišai. „Smagiai praleisk laiką“, – rašo Matilda. Julija siūnčia nuotraukas iš Kipro. Baltas paplūdimys ir žydra jūra, Julija su bikiniu ir akiniais nuo saulės. Ji rašo, kad sekasi žiauriai gerai. Markusas sėdi didelėje jachtoje, jis tikriausiai vienintelis žmogus pasaulyje, kurį puošia gelbėjimo liemenė. Jis užsimerkęs, jam tiesiai į veidą spigina saulė, dar labiau įdegęs nei paskutinę mokslo metų dieną. Johana dalijasi nuotraukomis iš žvejų namelio Lufuteno salose. Jos nuotraukas pamėgsta mažiau vaikų, jos įrašo niekas nepakomentavo.

Nepaliaudama spoksau į jų nuotraukas. Kiekvieną dieną atsiranda vis naujų, keletą kartų per dieną. Visose jų saulė. Visiems puikiai sekasi. Niekas

nenuobodžiauja, niekas nesipyksta ir nesinervina. Danguje nė vieno debesėlio. Laimei, niekas neprašo atsiųsti nuotraukų iš mano atostogų šiltuose kraštuose.

Nelaukiu, kada vėl reikės eiti į mokyklą. Nes visiems visada reikia pasakoti apie atostogas. Visiems reikia pasakoti, kaip buvo smagu. Visiems privalo būti smagu.

Kažkas turi nutikti, mąstau. Nes tai pačios blogiausios šiltų kraštų atostogos, kokias tik esu turėjusi. O aš net nesu buvusi šiltuose kraštuose.

Ir tada šis tas nutinka.

Virtuvėje su mama valgau vakarienę. Ji sėdi ant kėdės po užpakaliu parietusi kojas ir šliurpia arbatą. Sportinis kostiumas nutaškytas, ji vangiai šypsosi.

– Kalbėjau su močiute. Ji sako, kad tu tokia užsiėmusi, jog neturi laiko jos aplankyti.

– Taip, – pameluojau.

Peržiūrėjau dvidešimt tris vaizdo įrašus apie šlykštukus, bet sakau, jog buvau maudykloje.

– Kaip vanduo? – klausia mama.

– Šaltas, – trumpai burbteliu.

Juk nėra reikalo leistis į smulkmenas.

– Buvai viena pati?

– Ne, – vėl pameluojau. – Važiuom drauge su Marija.

Mama nusišypso. Pasistengiu, kad skambėtų gražiai. O kas nenorėtų važiuoti į maudyklą su Marija? Geriausios draugės kiaurą dieną leidžia paplūdimyje.

– Kurią nors dieną pakviesk ją į svečius, – pasiūlo mama. – Norėčiau su ja susipažinti.

Pažvelgiu į mamą. Linkteliu. Krūtinėje, po pat širdimi, ima daužytis. Ir žnaibyti.

– Gal ji mėgsta krevetes, – taria mama, aš vėl linkteliu.

– Paklausiu jos, – tarsteliu ir uždedu ranką ant drebėti pradėjusios kojos.

– Būtų labai smagu, – svajingai čiulba mama. – Tikras krevečių vakarėlis. Tu, aš ir Marija.

Trečiąkart linkteliu. Reikia nukreipti temą. Negaliu pasakoti apie Mariją, tik ne dabar. Pažvelgiu į mamą.

– Jei galėtum su manim išvykti atostogų kur tik nori, kur vyktum?

Mama šypsosi. Jai patinka tokie klausimai. Jos kakta susiraukšlėja, atrodo, jog ji įtemptai mąsto, svarsto už ir prieš.

– Į šiltus kraštus, – tvirtai atsako ji.

– Šiltus kraštus?

– Taip. Ten, kur tik saulė, smėlis ir karštis, o mums nereikia apie nieką galvoti, tik maloniai leisti laiką.

„Blue Lagoon Deluxe“. Mes su mama karališkuose apartamentuose.

– Juk žinai, kad šilti kraštai ne šalis, – pašaipiai purkšteliu.

Ji nusijuokia.

– Bet juk supranti, ką turiu galvoj, Ina. Kreta, Ispanija, Portugalija, Rodo sala. Man jokio skirtumo, kad tik būtų šilti kraštai.

Suprantu, ką mama turi galvoj. Niekas to nesupranta geriau už mane.

Einu gulti laiminga. Su dantų pastos skoniu burnoje ir švariais naktiniais. Mama sėdi svetainėje ir žiūri televizorių. Mes valgėm traškučius ir gėrėm limonadą, nors šiandien tik antradienis. Mama bent dvidešimt minučių šnekėjo apie tai, ką darytų, jei loterijoje laimėtų dešimt milijonų kronų.

Lauke dar visiškai nesutemę. Už F laiptinės leidžiasi raudonuojanti saulė. Stoviu prie lango ir žvelgiu į kiemą. Pro pravirą langą į mano kambarį veržiasi šiltas vakaro oras.

Ir tada tai nutinka. Tą akimirką, kai saulė pasislepia už stogo.

– Ina?

Balsas sklinda iš kiemo. Aš sustingstu. Nebekvėpuoju.

– Ina?

Tas balsas skamba pažįstamai, tik negaliu niekam jo priskirti. Skamba kaip berniuko.

– Alio?

Atsitraukiu į kambario gilumą. Susiriečiu pušiaulinka. Nušliaužiu link lovos, kad tas, kuris aiškiai mane pastebėjo pro langą, manęs daugiau nematytų.

– Ina?